

Školské hrušky

Tento príbeh mi porozprávala moja babka, ktorá žila v malej dedinke Ružín, ktorá už dnes neexistuje, lebo je tam vodná nádrž Ružín.

V spomínanej dedinke, ktorá mala sotva sto domov, ale žilo v nich mnoho chlapcov a dievčat rôzneho veku. Jedného dňa, podvečer, sa skupinka desať až dvanásťročných chlapcov a dievčat, verných kamarátov, dohodla, že pôjdu po zotmení do školskej záhrady na hrušky.

Dievčatám sa to nezdalo, a preto odhovárali chlapcov od tohto návrhu. Báli sa totiž pána učiteľa. No chlapci, ktorým odvaha nikdy nechýbala ani nechýba, trvali na svojom, že oni na tie hrušky pôjdu. Keď dievčatá sa boja, sú strachopudky, tak nech si sedia doma. A tu zase dievčatá sa nechceli dať zahanbiť, aké strachopudky. Aj ony boli hrdinky a partiu neopustili. Išlo sa teda na hrušky!

Po zotmení sa vkradli do školskej záhrady. Problém bol v tom, že hruška rástla blízko školského dvora, odkiaľ bol veľmi dobrý výhľad. Ale ani to malých zlodějčiek neodradilo.

Chlapci vyliezli na strom a dievčatám hádzali hrušky na zem. Tie ich zbierali a kládli do teplákových bünd. Všetci sa tešili, že plán im skvele vychádza. Ale keď sa predčasne tešime, nemusí to vždy dobre skončiť. A aj tu sa to stalo. Potichu sa prikradol do záhrady pán učiteľ a skríkol na nich. Chlapci poskákali zo stromu a spolu aj s dievčatami utekali zo záhrady preč. Schovaní za plotom sledovali, čo pán učiteľ bude ďalej robiť. Ten za nimi ešte zakričal, že zbytočne utekajú, lebo ráno v škole to vyšetrí. Majú sa načo tešiť. A veru aj tak to bolo.

Na druhý deň ráno, po príchode do školy, sa začalo vyšetrovanie. Najprv všetci svorne zatĺkali, že nikto v záhrade nebol, skrátka, nechceli sa priznať. Ale keď pán učiteľ vytiahol zo stola lieskovú paličku, hneď bolo známe, ktorí nezbedníci v záhrade boli. Pán učiteľ zlodějov hrušiek patrične potrestal, a aby toho nebolo málo, bitka ich čakala aj doma. Že prečo? Nuž rodičia museli ísť do školy a vypočuť si, čo ich šarvanci vyviedli. Takže „paličková odmena“ ich neminula aj doma.

Odvtedy mal pán učiteľ istotu, že v školskej záhrade bude pokoj.

Chlapci a dievčatá si vyhliadli uprostred dediny veľký orech, ktorý patril všetkým a tam sa stretávali.

„Hja, takto to bolo kedysi v škole,“ zakončila svoj príbeh moja babka.

**Gabriela Palková,
Základná škola Kysak, 5. ročník**